

NOWE NARZĘDZIA POLITYKI PRZESTRZENNEJ

dr Maciej Nowak

Radca Prawny
Zachodniopomorski Uniwersytet
Technologiczny w Szczecinie
Zakład Prawa i Gospodarki
Nieruchomościami

Streszczenie

W artykule przedstawiono nowe narzędzia polityki przestrzennej, wprowadzone przez dokonywane w ostatnich kilkunastu miesiącach nowelizacje ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Skoncentrowano się zarówno na ustawie krajobrazowej oraz ustawie rewitalizacyjnej.

Słowa kluczowe

zagospodarowanie terenu, rozwój regionalny, rozwój lokalny

Wstęp

System planowania przestrzennego w Polsce stanowi przedmiot licznych dyskusji i analiz. Nie budzi wątpliwości, że obecna jego formuła nie jest w pełni funkcjonalna i nie gwarantuje dostatecznej ochrony ładu przestrzennego. Poza tym, część narzędzi planowania przestrzennego nie realizuje roli, którą przypisał im ustawodawca przy okazji uchwalenia w roku 2003 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [Nowak, 2012].

Mniej więcej od połowy roku 2015 problemy te zostały w pewien sposób pogłębione. W licznych ustawach w szerokim zakresie znowelizowano ustawę o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Dotyczy to zwłaszcza tzw. ustawy krajobrazowej, ustawy o rewitalizacji, a także w mniejszym stopniu ustawy metropolitalnej, ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, a także zmian wprowadzonych do ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego.

W niniejszym rozdziale przeanalizowano najważniejsze z narzędzi wprowadzonych w ramach dwóch pierwszych z wymienionych ustaw. Celem rozdziału jest szczegółowa analiza nowych narzędzi planowania przestrzennego, a także ocena ich roli z punktu widzenia całego systemu. Pewne wątpliwości może bowiem budzić to, czy akurat wprowadzanie narzędzi typowo sektorowych stanowi najlepsze rozwiązanie w tym zakresie.

Gminna uchwała reklamowa

Ustawa krajobrazowa wprowadziła dwa nowe narzędzia bezpośrednio związane z planowaniem przestrzennym:

- zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych na szczeblu lokalnym;
- audyt krajobrazowy na szczeblu regionalnym.

Zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane to pełna nazwa nowej uchwały, która może być wydawana przez rady gmin, na szczeblu lokalnym.

Do tej pory kwestie związane z niniejszą problematyką były ujęte w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Rozwiązanie to jednak nie sprawdziło się w dostatecznym stopniu, nie gwarantując zachowania ochrony krajobrazowej [Nowak, Tokarzewska 2016]. Główną słabością dotychczasowego rozwiązania były:

- braku możliwości egzekwowania wprowadzanych zakazów na każdym etapie i przy każdych urządzeniach i tablicach reklamowych;
- fakultatywność planów miejscowych (czyli dla wielu obszarów wskazane ograniczenia w ogóle nie obowiązywały, a organy gmin nie musiały ich w ogóle brać pod uwagę).

Gminne uchwały reklamowe mają następujące podstawowe cechy:

- są fakultatywne (czyli od konkretnej gminy zależy to, czy zostaną w niej uchwalone, czy też nie); jest to dalej problematyczny wyraz kompromisu, na który poszedł ustawodawca. Wciąż więc od swobodnego uznania rad poszczególnych gmin zależy będzie to, czy zdecydują się na uchwalenie uchwał reklamowych, czy też nie. Pewną dodatkową, pozytywną okolicznością jest to, że wprowadzenie nowej instytucji zwraca szerszą uwagę na dany problem. Tak więc zignorowanie rozwiązań zawartych w ustawie krajobrazowej przez konkretne rady gmin będzie bardziej widoczne;

- muszą zawsze obejmować obszar całej gminy (nie licząc terenów zamkniętych ustalonych przez inne organy niż minister właściwy do spraw transportu) – tak więc organy gmin w przypadku zdecydowania się na to, żeby podjąć uchwałę reklamową, nie będą mogły wyłączać spod jej reżimu konkretnego terenu. Tym niemniej w ramach uchwały reklamowej i jej reżimu można znacznie bardziej różnicować konkretne obszary, wyłączając z niektórych nich wprowadzoną ochronę;
- stanowią akt prawa miejscowego wywołujący konkretne skutki dla właścicieli nieruchomości i reklamodawców [Nowak, Tokarzewska 2016].

Bardzo istotną cechą uchwały jest to, że może ona przewidywać różne regulacje dla różnych obszarów gminy. Stąd też biorą się potencjalne, związane z nią problemy. Powstaje pytanie, jak daleko można różnicować prawa właścicieli poszczególnych nieruchomości uchwałą objętych. Kluczowym warunkiem jest jednak to, aby w sposób jednoznaczny zostały w uchwale wskazane granice tych obszarów. To może być przedmiotem głównego zarzutu względem uchwały.

W analogiczny sposób należy potraktować możliwość określenia w przedmiotowej uchwale zakazu sytuowania ogrodzeń, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych. Zakaz ten może być wprowadzany, ale nie nadużywany. Jego nadużycie oznacza naruszenie tzw. zasady proporcjonalności, której podstawa wyrażona jest w Konstytucji. Najprawdopodobniej do podważenia byłaby uchwała wprowadzająca również tego typu zakaz na obszarze całej gminy. Uchwała ta – zgodnie z nazwą dotyczy zasad sytuowania obiektów, a nie zakazu sytuowania obiektów. Ponadto należy dodać, że nie można również zakazać sytuowania na danych nieruchomościach szyldów. Szyldy zostały potraktowane przez ustawodawcę w odmienny sposób uznano, że możliwość wprowadzania zupełnego zakazu ich sytuowania nadmiernie już ograniczałaby swobodę prowadzenia działalności gospodarczej. Czyli możliwe będzie zawsze zamieszczania tablic i urządzeń reklamowych promujących działalność podejmowaną w ramach danej nieruchomości [Nowak, Tokarzewska 2016]. Tym niemniej dla szyldów można określać inne ograniczenia, na przykład co do ich liczby oraz parametrów związanych z wielkością.

Osobną sprawą będą obiekty małej architektury, ogrodzenia, tablice reklamowe i urządzenia reklamowe istniejące już w dniu wejścia w życie gminnej uchwały krajobrazowej. One również będą podlegały reżimowi ustawy krajobrazowej – co w praktyce budziło największe kontrowersje przy jej wprowadzaniu. Co do zasady muszą one zostać dostosowane do treści uchwały. Dlatego też w tej uchwale należałoby wyznaczyć okres (nie krótszy niż 12 miesięcy od dnia wejścia uchwały) na dostosowanie do wszystkich zawartych w niej zakazów i zasad. Znow trzeba podkreślić, że podstawą będzie uchwała, która względem różnych obszarów w gminie może tworzyć zróżnicowane wzajemnie wytyczne. Jednak uchwała co do zasady może różnicować konkretne obszary, a nie zlokalizowane na nich obiekty [Nowak, Tokarzewska 2016]. W kontekście powyższego można zwrócić uwagę na następujące wyjątki:

- w uchwale krajobrazowej można wskazać rodzaje obiektów małej architektury (tablice reklamowe i urządzenia reklamowe nie zawsze takowymi będą – wszystko zależy od tego, czy są one wolnostojące, trwale związane z gruntem), które nie wymagają dostosowania do wyrażonych w niej zakazów i zasad. Chodzi więc o przypadek, gdy ogólnie w uchwale pewne wytyczne względem danego obszaru są zawarte, ale konkretne obiekty małej architektury podlegają wyłączeniu. Ustawodawca powinien jednak bardzo uważać przy dokonywaniu takich wyłączeń, powinny one być merytorycznie uzasadnione;
- w uchwale można również wskazać rodzaje ogrodzeń, do których tego typu zwolnienie znajdzie zastosowanie.

Ustawodawca wyodrębnia więc w sposób jednoznaczny przypadki obiektów, które można wyłączyć z reżimu gminnej uchwały krajobrazowej. Porządkując powyższe analizy, wskazać można, że:

- nie można wprowadzać całkowitego zakazu sytuowania szyldów w związku z ochroną warunków dotyczących prowadzenia działalności gospodarczej;
- część ogrodzeń związanych z autostradami, drogami ekspresowymi i liniami kolejowymi nie podlega ograniczeniom przedmiotowej uchwały – wiąże się to z ograniczeniami dotyczącymi zarządzania drogami publicznymi;

- w razie uzasadnionej potrzeby można wyłączyć konkretne istniejące obiekty małej architektury i ogrodzenia z obowiązku dostosowania do wytycznych zawartych w uchwale. Czasem pewnym problemem może być jednak stwierdzenie, kiedy tego typu potrzeba rzeczywiście będzie „uzasadniona”;
- osobne wyłączenie, wynikające z art. 37c ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odnosi się do tablic i urządzeń reklamowych zawierających pewne konkretne informacje. Jeżeli informacje te mają wyłącznie na celu trwałe upamiętnienie osób, instytucji lub wydarzeń lub są ujęte w granicach terenów użytkowanych jako miejsca kultu, działalności religijnej i cmentarzy i związane są z kwestiami religijnymi, nie podlegają reżimowi ustawy krajobrazowej [Nowak, Tokarzewska 2016]. W tym zakresie przyjęć należy, że intencją ustawodawcy było dokonanie szerokiej wykładni.

Audyt krajobrazowy

Audyt krajobrazowy to instrument przestrzenny na szczeblu regionalnym (na którym do tej pory dotąd występował tylko plan zagospodarowania przestrzennego województwa). Szczegółowy zakres audytu krajobrazowego został określony w art. 38 a nowego brzmienia ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [Nowak, Tokarzewska 2016]. Jego podstawowe właściwości polegają na tym, że:

- audyt jest obowiązkowy dla każdego województwa (obecnie musi być sporządzony w ciągu 3 lat od wejścia ustawy krajobrazowej w życie, co powoduje liczne kontrowersje);
- co 20 lat audyt powinien być aktualizowany (choć trzeba wyrazić wątpliwość, czy na pewno uda się zachować tak długą ciągłość czasową obowiązywania ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym; można zastanawiać się nad tym, czy w tak długookresowej perspektywie uda się zachować przedmiotowe regulacje ustawy krajobrazowej);
- audyt odnosi się do całego obszaru województwa, nigdy nie można uchwalić audytu tylko dla części województwa (podobnie więc, jak w przypadku uchwały reklamowej względem gminy);

- audyt nie stanowi aktu prawa miejscowego, nie wywołuje skutków powszechnie wiążących, np. dla właścicieli nieruchomości. Wywołuje raczej skutki dla organów administracji publicznej w zakresie kolejnych obowiązków i obwarowań.

W kontekście związanym z audytem warto przypomnieć dwa pojęcia zdefiniowane w słowniczku ustawowym w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Krajobraz to postrzegana przez ludzi przestrzeń zawierająca elementy przyrodnicze lub wytwory cywilizacji, ukształtowana w wyniku czynników naturalnych lub działalności człowieka. Krajobraz priorytetowy to z kolei:

- krajobraz szczególnie cenny dla społeczeństwa;
- ze względu na wartości przyrodnicze, kulturowe, historyczne, architektoniczne, urbanistyczne, ruralistyczne lub estetyczno-widokowe;
- wymagający zachowania lub określenia zasad i warunków jego kształtowania [Nowak, Tokarzewska 2016].

Na te wszystkie kwestie należy zwrócić uwagę przy okazji analizy zakresu audytu krajobrazowego. Jego rolą bowiem jest przede wszystkim identyfikacja krajobrazów występujących w województwie. Krajobraz priorytetowy zostaje za taki uznany w przypadku, gdy będzie dla społeczeństwa szczególnie cenny. Aby to w praktyce zweryfikować, sprawdzić trzeba w jakim natężeniu na danym obszarze występują wymienione powyżej wartości. W oparciu o te przesłanki w audycie należy określić zarówno (bardziej ogólnie) krajobrazy występujące na obszarze danego województwa, jak też już znacznie bardziej precyzyjnie lokalizację krajobrazów priorytetowych [Nowak, Tokarzewska 2016]. Ta ostatnia będzie miała konkretne konsekwencje również w rozwiązaniach zawartych w innych ustawach.

Ponadto, w audycie krajobrazowym musi zostać wskazana lokalizacja i granice:

- parków kulturowych;
- parków narodowych;
- rezerwatów przyrody;
- parków krajobrazowych;
- obszarów chronionego krajobrazu;
- obiektów znajdujących się na listach Światowego Dziedzictwa UNESCO;

- obszarów Sieci Rezerwatów Biosfery UNESCO;
- obszarów i obiektów proponowanych do umieszczenia na wskazanych powyżej listach.

W zdecydowanej większości przypadków wskazanie w audycie krajobrazowym niniejszych obszarów i obiektów nie wywołuje konsekwencji prawnych. Powstają one bowiem na podstawie innych przepisów. Audyt krajobrazowy jedynie potwierdza zweryfikowany w ten sposób stan rzeczy (i w tej części rzeczywiście pełni rolę prawdziwego audytu). Wyróżnić jednak trzeba obszary i obiekty proponowane do umieszczenia na listach UNESCO.

W pierwszej kolejności w tym kontekście zwrócić należy uwagę na zagrożenia dla zachowania walorów krajobrazowych. Odnosić się one mają do:

- krajobrazów priorytetowych;
- krajobrazów znajdujących się w ramach parków kulturowych, wymienionych powyżej form ochrony przyrody, czy też obiektów z list Światowego Dziedzictwa UNESCO i obszarów Sieci Rezerwatów Biosfery UNESCO.

W niektórych innych aktach uchwalanych przez organy administracji publicznej (np. planach zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000, planach ochrony parków narodowych) również występuje obowiązek zdefiniowania zagrożeń. Określenie zagrożeń może odbywać się na pewnym poziomie ogólności z formalnoprawnego punktu widzenia. Z całości jednak powinno wynikać, do czego konkretne zagrożenie może się sprowadzać [Nowak, Tokarzewska 2016]. Na tej podstawie bowiem sformułowana powinna zostać dalsza część audytu krajobrazowego.

A zawiera ona „rekomendacje i wnioski”. Dotyczyć one muszą:

- kształtowania i ochrony krajobrazów priorytetowych;
- ochrony krajobrazów w ramach parków kulturowych, form ochrony przyrody (wymienionych powyżej) oraz obiektów z list Światowego Dziedzictwa UNESCO i obszarów Sieci Rezerwatów Biosfery UNESCO;
- wskazanie obszarów, które powinny zostać objęte następującymi formami ochrony przyrody: parkami krajobrazowymi, obszarami chronionego krajobrazu oraz zespołami przyrodniczo krajobrazowymi.

Zakres kształtowania wskazanych celów może być zróżnicowany i dostosowany do realnych wymagań związanych z ochroną krajobrazu. Względem:

- parków krajobrazowych;
- obszarów chronionego krajobrazu;
- zespołów przyrodniczo krajobrazowych istnieje jeszcze jedna możliwość w ramach audytu krajobrazowego. Otóż można w ramach tych form ochrony przyrody wskazać obszary, które ze względu na znaczny spadek wartości krajobrazu wymagają pogłębionej analizy zasadności dalszej ochrony.

Konkludując, w audycie krajobrazowym można:

- wskazywać potencjalne obszary do objęcia formami ochrony przyrody;
- postulować ograniczenie istniejących form ochrony przyrody.

Obok bardziej szczegółowych wytycznych związanych z kształtowaniem krajobrazów w ramach tych form oraz kwestii związanych z tworzeniem krajobrazów priorytetowych są to najważniejsze elementy, które powinny znajdować się w audycie krajobrazowym [Nowak, Tokarzewska 2016]. Szczegółowy zakres związany z dokonywaną w audycie krajobrazowym klasyfikacją krajobrazów, sposobem uwzględniania w nim poszczególnych obiektów, a także stosowana metodologia, mają zostać ustalone w rozporządzeniu Rady Ministrów.

Nowe regulacje ustawowe – ustawa o rewitalizacji

W art. 37f ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wprowadzony został kolejny instrument, związany zarówno z procesem rewitalizacji, jak też planowaniem i zagospodarowaniem przestrzennym: miejscowy plan rewitalizacji. Jest to szczególna forma miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Podstawowe cechy tego ostatniego to:

- fakultatywność;
- uznaniowa (z perspektywy organów gminy) objętość;
- moc powszechnie wiążąca [Nowak, Tokarzewska 2016].

Wszystkie wskazane powyżej cechy przejawia w pełni miejscowy plan rewitalizacji. Nie jest on więc dokumentem obowiązkowym, nawet po rozpoczęciu przez gminę w nowym trybie procesu rewitalizacji.

Miejscowy plan rewitalizacji powinien zostać uchwalony:

- dla całego obszaru rewitalizacji lub jego części;
- pod warunkiem wcześniejszego uchwalenie przez radę gminy gminnego programu rewitalizacji.

Miejscowy plan rewitalizacji może również zostać uchwalony w wyniku zmiany obowiązującego uprzednio na danym obszarze miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Co do zasady, nowe rozwiązanie prawne w postaci miejscowego planu rewitalizacji zostało wprowadzone po to, aby ułatwić gminie na obszarze rewitalizacji wprowadzanie ograniczeń i realizację przedsięwzięć rewitalizacyjnych. Miejscowy plan rewitalizacji nie musi obejmować całego obszaru rewitalizacji: może obejmować również jego część [Nowak, Tokarzewska 2016]. Zależy to od uznania organów gminy i ich założeń związanych z realizacją konkretnych przedsięwzięć rewitalizacyjnych: dla niektórych z nich plan taki może okazać się pomocny, ale dla innych niekoniecznie.

W ustawie wyodrębniono kolejne dodatkowe elementy, które mogą być w miejscowym planie rewitalizacji wyodrębnione. Wśród nich warto zwłaszcza podkreślić zakazy i ograniczenia dotyczące działalności handlowej lub

usługowej (wraz ze wskazaniem terminu, od którego będą obowiązywać), a także zakresie niezbędnej do wybudowania infrastruktury technicznej, społecznej lub lokali w związku z realizacją umowy urbanistycznej (o której mowa poniżej). Stanowi to podstawę do dalej idących ograniczeń i nowych obowiązków związanych z miejscowym planem rewitalizacji [Nowak, Tokarzewska 2016].

Przyjąć należy, że ograniczenia wyrażone w miejscowym planie rewitalizacji są znacznie dalej idące niż te określone w podstawowych formach miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Przykładem może być wprowadzenie zakazu działalności handlowej lub usługowej. Zakaz ten jest znacznie szerszy, niżby mógł wynikać z dopuszczalnych ram podstawowej formy planu miejscowego. Oznacza on brak możliwości prowadzenia na danym obszarze przedmiotowych działań w terminie w tym planie określonym (nie krótszym jednak niż 6 miesięcy i nie dłuższym niż 12 miesięcy). Brak stosowania art. 35 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oznacza brak możliwości tymczasowego zagospodarowania terenów objętych miejscowym planem rewitalizacji w inny sposób niż plan to określa [Nowak, Tokarzewska 2016]. Tak więc jeżeli miejscowy plan rewitalizacji przewiduje w danym miejscu lokalizację jakiegoś przedsięwzięcia rewitalizacyjnego, to teren ten do czasu rozpoczęcia realizacji tego przedsięwzięcia nie może być inaczej wykorzystywany.

Ocena roli nowych narzędzi w systemie planowania przestrzennego

Nowe narzędzia w systemie planowania przestrzennego realizują przede wszystkim cele typowo sektorowe. Są one bardzo ważne, jednakże można zastanawiać się nad tym, czy taka częściowa perspektywa reform będzie wystarczająca. Wiąże się to zresztą z szerszym dylematem, dotyczącym tego, czy związane z zagospodarowaniem przestrzeni ma być możliwie proste, czy też może skomplikowane, ale uwzględniające w szerokim stopniu perspektywę zróżnicowanych terenów [Nowak, 2015]. W analizowanym kontekście należy przychylić się do tezy, zgodnie z którą

nadmierne skomplikowanie regulacji będzie przeciwnie skuteczne i spowoduje znacznie więcej potencjalnych nieporozumień na szczeblu organów administracji publicznej.

Mając powyższe na uwadze, można określić rolę poszczególnych nowych narzędzi związanych z planowaniem przestrzennym. Zgodnie z powyższym:

- uchwała reklamowa przejmującą w znaczącym stopniu dotychczasową rolę miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, przyczyniając się jednocześnie do wzmocnienia roli ochrony krajobrazu w ramach wartości chronionych przez ustawowe rozumienie ładu przestrzennego i zrównoważonego rozwoju;
- audyt krajobrazowy po rozwiązaniu związanych z jego wprowadzeniem problemów natury formalnej służyć może uporządkowaniu i zmianie innych narzędzi polityki przestrzennej;
- miejscowy plan rewitalizacji z jednej strony stanowi swoisty eksperyment związany z wprowadzeniem większego znaczenia partycypacji publicznej w planowaniu przestrzennym. Z drugiej strony umożliwia znacznie większą ingerencję w przestrzeń, niżby dopuszczały to dotychczasowe narzędzia planowania przestrzennego.

Z perspektywy systemowej (a nie sektorowej) najbardziej ambitnie i nowatorsko prezentuje się więc rola miejscowego planu rewitalizacji (przy założeniu konsekwentnego monitorowania jego skutków). Tym niemniej warto zaproponować, aby w ramach szerszej reformy systemu planowania przestrzennego wskazane narzędzia polityki przestrzennej stały się mniej sektorowe i szerzej wkomponowane w instrumentarium działań przestrzennych.

Bibliografia

1. M. Nowak, „Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz”, Beck, Warszawa 2012.
2. M. Nowak, Z. Tokarzewska, Ustawa krajobrazowa, rewitalizacyjna i metropolitalna. Komentarz do przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, Beck 2016.
3. M. Nowak, Nieefektywność decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w kształtowaniu ładu przestrzennego, a działania organów administracji publicznej [w:] J. Martyniuk Pęczek, M. Nowak (red.), Aktualne problemy zarządzania rozwojem przestrzennym w Polsce, Biuletyn KPZK PAN, z. 257/258, Warszawa 2015.

NEW TOOLS OF SPATIAL POLICY

Summary

The aim of this article is to examine the process of issuing a decision on building conditions and land management. Moreover, it was defined what the percentage is, in the total number of the issued decisions for the economic purposes, decisions made in favor of legal persons and decisions made in the city's area.

Key words

land management, regional development, local development

PRAWO

KOLEJNA ZMIANA W OBROTCIE
NIERUCHOMOŚCIAMI ROLNYMI

W dniu 16 sierpnia 2016r. weszła w życie Ustawa z dnia 6 lipca 2016r. o zmianie ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego oraz ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. z 2016r., poz. 1159), która m. in. uchyliła wprowadzony do Ustawy o księgach wieczystych i hipotece w II kwartale 2016 bieżącego roku przepis art. 68 ust. 2a ograniczający sumę hipoteki ustanawianej na nieruchomości rolnej do maksymalnej wysokości równej wartości rynkowej tej nieruchomości ustalonej na dzień ustanowienia hipoteki i jednocześnie nakazujący dołączenie operatu szacunkowego do wniosku o wpis hipoteki.

Obecnie ograniczenie powyższe zostało zlikwidowane, a sytuacja wróciła do stanu pierwotnego, w którym wartość zabezpieczenia może być ustalana w dowolny sposób (np. przez bank w sytuacji zabezpieczenia wierzytelności z tytułu umowy kredytu). W zamiarze ustawodawcy zmiana ma na celu ułatwienie dostępu do kredytów zabezpieczanych na nieruchomościach rolnych.

Źródło: Dz.U. z 2016r., poz. 1159.

Opr. W.G.

AKTUALNOŚCI